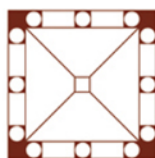

Fotografia cedida per Anna Corbella i Planella

ESPAI ART
L'ABADIA
SANT JOAN DE
LES ABADESSES

SURROCA

CALIDOSCOPI
EXPOSICIÓ HOMENATGE

Inauguració dia 2 de febrer a les 6 de la tarda. Exposició fins el 2 d'abril de 2013
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Diumenges de 10 a 14 h

"El pintor ha de ser colorista"

"Jo només pinto pel color"

Aquestes dues frases resumeixen a la perfecció l'obra de Manel Surroca i Claret i com la seva mirada creadora copsava la realitat per transformar-la en pura emoció cromàtica, en lírica pictòrica; també ens donen pistes de la manera d'enquadrar la seva pintura. Debadés seria fer una anàlisi exhaustiva del seu camí artístic: ni l'espai de la sala ni el d'aquestes quartilles ho permeten.

El color, deia unes ratlles més amunt: aquesta és la veritable raó de ser del seu discurs creatiu. Expressionisme amb tints mediterranis? Estètica fauvista? Sí, de fet sí... permeteu-me, però, defugir qualsevol isme reduccionista emparant-me novament amb un judici seu prou clarificador al respecte: *només hi ha una classe de pintura i és la pintura bona.*

Home de trajectòria vital llarga i fecunda, la totalitat del seu corpus artístic (anava a

dir pictòric però això fóra pecar de gasiveria) és deutor d'una triple fidelitat a uns principis que ben aviat subscribí fermament.

Talment un eco llunyà, la seva formació escultòrica ressona en tots i cadascun dels seus quadres, tant a través de la composició com dels volums que emergeixen del seu mar de colors. Memòria i homenatge al seu germà petit Anton -que era el pintor-, mort prematurament als 25 anys just quan estava ultimant la seva primera exposició i que ell acabà i presentà sobreposant-se al dolor. Heus aquí l'inici del seu camí pictòric i la primera de les tres fidelitats esmentades.

La segona també té arrels llunyanes i amb data i noms concrets: novembre de 1949, Manifest Negre – Grup Lais. Avis per a navegants: cal no confondre la negror d'aquells anys de plom de la postguerra (in)civil franquista amb

d'adjectiu del Manifest, car el seu signant, entre ells l'aleshores jove Manel Surroca, tenien la voluntat de ser alhora revulsiu al dogmatisme imperant en els cenacles artístics i esclat de claror. Vegeu-ho si més no: el negre, en pintura, significa llum; la llum és negra, car quan hom la introdueix en una tela, la resta de colors s'exalten pel contrast simultani.

Tres punts més encara del susdit Manifest per acabar de reblar el clau:

- *La pintura ha de contenir misteri, si no, no és.*

- *L'art és creació, no imitació.*

- *Un quadre és una superfície plana coberta de colors escampats segons un ordre determinat.*

Tota la pintura de Manel Surroca, i subratllat el quantitatiu, es va mantenir lleial a aquests paràmetres: la segona fidelitat servida.

I la tercera? Doncs brolla tanmateix del redactat del Manifest Negre i prengué forma en una rebotiga del seu Camprodon natal, la sabateria de Can Gona.

Condemnem la submissió a marxants i compradors, resava un dels punts del Manifest, i acatar aquest supòsit no li fou fàcil -de fet no ho és per a pràcticament ningú- ja que li suposà l'opacitat als ulls del gran públic i la llunyania dels circuits barcelonins de galeries, concursos, exposicions... només recordar que Manel Surroca havia iniciat a partir de 1949 una carrera prometedora amb crítiques favorables i en sales de prestigi. L'any del retorn a Camprodon, el 1957, posà un punt i a part a l'univers expositiu barceloní. Si bé és cert que l'allunyament

i en certa manera trencament amb Barcelona li suposà la invisibilitat, pel que fa al seu procés creatiu aquest llunyania no li suposà cap estrangulament, ans al contrari: la rebotiga de Can Gona es reconvertí en un recer on el seu hàbit pictòric prosseguí madurant perfeccionant-se.

Poc anys més tard es personava a la sabateria familiar una de les figures senyeres de la pintura catalana del segle XX: Joan Ponç i Bonet (1928-1984), instal·lat al petit veïnat de La Roca. En Manel mai n'ha amagat ni el seu mestratge ni la seva influència: són els anys de la seva pintura màgica, curulla d'al·legories, imatges i símbols. És l'univers Poncià passat pel sedàs roquíf.

Els darrers 25 anys de la seva vida significaren un girar full i retornà a la visibilitat pública si bé en l'àmbit del Ripollès, amb diverses exposicions a Sant Joan de les Abadesses i Camprodon. Van ser també els dies en què elaborà obres de dimensions notables destinades a alguns edificis públics -Ajuntament, Escoles, Geriàtric- de la seva vila nadiua. No és gens agosarat, doncs, afirmar que Manel Surroca fou un home que va néixer amb el desig de l'art i si aquest escrit començava amb un parell de cites del propi artista, una altra, amb el desig d'homenatge i reconeixement, el clourà:

Art és dir quelcom de la manera més bella possible, idealitzar la visió que un sent. Pintar amb el cor.

Eusebi Puigdemunt i Puig